

PRIEKULES BAPTISTU DRAUDZE

APRĪLIS (85)- 2013

Meistara rokas pieskāriens

Tā bija apdauzīta un rētaina, un ūtrupnieks domāja, ka gandrīz nav pūļu vērts daudz laika tērēt vecajai vijolei, tāpēc pacēla to ar smaidu. Kādu cenu solīsiet, labie ļaudis? –Viņš izkļiedza! Kurš sāks solīt cenu par vijoli? Dolārs, dolārs – tad divi! Tikai divi? Trīs dolāri pirmo reizi, trīs dolāri otro reizi; Aiziet par trim...

Bet nē, no telpas dziļās aizmugures sirms vīrs panāca uz priekšu un pacēla lociņu; tad noslaucījis putekļus no vecās vijoles. Un uzvilcis vaļīgās stīgas, viņš nospēlēja tik tīru un maigu melodiju kā eņģelis, kas dzied slavu Dievam.

Mūzika aplusa un ūtrupnieks klusā un zemā balsī teica: Cik man sola par veco vijoli? – Un viņš pacēla to kopā ar lociņu.

– Tūkstoš dolāru, un kurš dos divus?

Divi tūkstoši! Un kurš dos trīs?

Trīs tūkstoši pirmo reizi; trīs tūkstoši otro reizi;

Un trešo reizi, – viņš teica.

Ļaudis uzgavilēja, bet daži sauca:

– Mēs īsti nesapratām –

Kas mainīja tās vērtību? – Atbilde bija šāda:

– **Meistara rokas pieskāriens.**

/ Mīra B.Velča /

Pavisam noteikti šim stāstam vari piemērot arī savu dzīvi. Paskaties uz to no malas. Tu esi tikai kaut kas, vai noderīgs Dievam tad, kad neesi nekas. Tieši tā, kā šī vijole. Nepārproti mani. Es nedomāju slikti par tevi, taču Bībele par to runā ļoti skaidri. Mēs esam vislabākie tad, kad Dievs mūs lieto. Tad, kad mūsu dzīvē ir Meistara rokas pieskāriens. Gluži kā apustulis Pāvils jaunajā Derībā raksta Galatiešu draudzei 6.nodaļā 3.pantā „**Jo, ja kāds domā, ka viņš, kas esot, nebūdamas nekas, tas pievil pat sevi.**” Necenties sevi

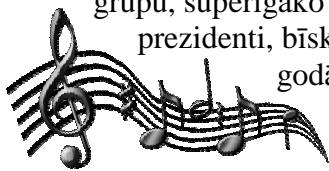
salīdzināt ar kādu citu cilvēku. Dievs cilvēkus nesalīdzina savā starpā un nesaka, kurš ir labāk par otru. Dievs salīdzina cilvēkus ar Savu Dēlu Jēzu Kristu. Vai tu esi tik labs un paklausīgs kā Kristus? Nē! Tu esi pieņemams un atzīstams tikai, tad, kad pazemojies un atzīsties savos pārkāpumos, savos grēkos, savā vājumā un nespēkā. Tad Jēzus ir ar tevi un tava ticība tev palīdz. Jēzus dara tevi par jaunu radījumu.

2.Kor.5:17 Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns. Kā vijole iegūst jaunu skanējumu ar Meistara rokas pieskārienu, tā tava dzīve iegūst pilnīgu citu nozīmi un jēgu, kad Jēzus tajā. Viņš visu jau ir izdarījis. Samaksājis par mums „izsolē”. Lai cik daudz reižu sātans gribēja apšaubīt Jēzus „cenu” par mums, Viņš nepadevās. Cena bija visaugstākā. Cena bija Jēzus Kristus dzīvība. Neviens to vairs nevar pārsolīt. Viss piepildīts. **Ef.2:8 Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana.** Tava dzīvība ir dāvana. Jēzus tev to dāvina. Pieņem to ticībā. Saglabā un seko Viņa pēdās. Dzīvo Kristus cienīgu dzīvi. Dzīvo Kristus evaņģēlija cienīgu dzīvi. **Fil.1:27 Tikai dzīvojiet tā, kā tas ir Kristus evaņģēlija cienīgi, lai, vai nu nākdams un jūs redzēdams, vai prom būdams, par jums dzirdētu, ka jūs stāvat vienā Garā, vienprātīgi kopā cīnīdamies par evaņģēlija ticību, nekādā lietā nebīdamies no pretinieku draudiem.**

Tu esi brīnišķīgs Dieva meistardarbs. Tā, kā skaņa no vecās vijoles. Tikai Meistara rokas pieskāriens to padarīja sevišķu. Tikai Jēzus darbība caur tevi, padara tavu dzīvi sevišķu. Tā, kā neaizmirstamu melodiju, kā skanējumu, kas atgādina eņģeļa dziesmu. **Ef.2:10 Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.**

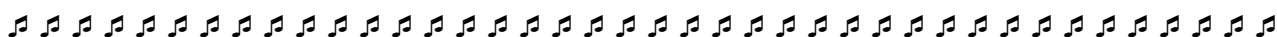

Piecpadsmit gadu laikā bērns izaug no vecāku mīlākās šūpuļdziesmas līdz paša izvēlei par mīlāko grupu, superīgāko dziesmu un iecienītāko mūzikas stilu. Piecpadsmit gadu laikā nomainās prezidenti, bīskapi, skolotāji, diriģenti. Bet Dievs ir tas pats – varens, mīlošs, godīgs un godājams, apbrīnojams un ne ar vienu nesalīdzināms.

Jau piecpadsmit gadus bērni no Latvijas baptistu draudzēm, misijas stacijām un skolām vienu dienu gadā satiekas, lai savu prieku par Dievu, pateicības un lūgšanas izteiktu dziesmās. Arī šogad bērni un viņu ģimenes aicinātas uz **Dziesmu dienu, kas notiks 1. maijā Rīgā, Pestīšanas Templī, Lāčplēša ielā 117.**

Daudzas lietas piecpadsmit gadu laikā mainījušās. Bet Jēzus saka to pašu, ko sacīja pirms divtūkstoš gadiem un arī pirms piecpadsmit gadiem: „Nāciet man līdzi!”. Lai, jau gatavojoties Dziesmu dienai, piedzīvojam to, ka bērni izvēlas un apliecina: „Es iešu līdzi!”, un, satiekoties Dziesmu dienā, varam ne vien ar muti dziedāt, bet arī ar sirdi apliecināt: „Mēs iesim līdzi!”

LBDS Padome un bīskaps Pēteris Sproģis aicina LBDS draudzes un draudžu locekļus uz Draudžu dienām no 2013. gada 2. līdz 4. augustam Līvānos. Draudžu dienu laikā norisināsies arī gadskārtējais LBDS Kongress.

Draudžu dienu moto nāk no Jeremijas grāmatas 29:7:

“Rūpējieties par pilsētas labklājību, jo tās labklājība būs arī jūsu labklājība.”

Mums katram un katrai draudzei ir iespēja un privilēģija kalpot mūsu Kungam un cilvēkiem Līvānos no 2.-4. augustam

Esi lūdzējs - iedrošinājums katram!

Vēlos ar jums dalīties kādās pārdomās par piedzīvoto un dzirdēto sieviešu kalpošanas apvienības (SKA) organizētā kongresā „Lūdziet bez mitēšanās Dievu”.

Tas bija saulains 16. marta rīts, kad kopā ar Zentu, Aigu un Guntu devāmies uz kongresu, kurš notika Rīgā. Šī gada tēma bija saistīta ar lūgšanu. Māsu vadītāja Elita Lapiņa mums atgādināja apvienības kopdarba mērķi - palīdzēt sievietēm pieaugt ticībā, veicināt atrast un attīstīt viņu garīgās dāvanas, veicināt sieviešu savstarpējo sadraudzību un saskatīt kalpošanas iespējas evaņģelizācijas un žēlsirdības darbā, jo Dievam ir svarīgas jūsu rokas, kājas un lūgšanas, kalpojot Līvānos. Šis bija nozīmīgs kongress, jo tika ievēlēta jaunā padome - SKA vadītāja Solvita Zīvere un padomes locekļi: Agnese Pallo, Līvija Godiņa, Laura Lapiņa, Zanda Lūse.

Pēcpusdienas svētkā mūs uzrunāja D.Pandars un muzikālu priekšnesumu sniedza Jelgavas draudzes mūziķi, kuri arī stāstīja par Dieva darbiem viņu dzīvēs, kad ejot cauri kādām grūtībām varam piedzīvot, ka Dievs ir uzticams - ja arī neredzam, no kurienes varētu nākt palīdzība, tad atcerēsimies, ka Dievam visas lietas iespējamas. Mācītājs D.Pandars atgādināja **„vispirms turēt lūgšanas, pielūgšanas, aizlūgšanas, pateicības lūgšanas par visiem cilvēkiem, par valdniekiem un visiem, kas ir augstā amatā, lai mēs dzīvotu mierīgu un klusu dzīvi visā dievbijībā un**

pazemībā.” 1. Tim. 2:1. Dievs aicina katru kļūt par lūdzēju, jo lūgšanai piemīt brīnišķīgs spēks.

Lūgsim ar bērnišķīgu ticību! Bērns nākot ar savu lūgumu pie vecākiem, nebaidās, ka kļūdīsies un ir pilnīgi pārliecināts, ka tēvs vai māmiņa viņam atbildēs. Mācītājs minēja arī iemeslus, kāpēc lūgšana netiek uzreiz atbildēta - tās ir okultas lietas un nepiedošana.

Lūgsim ar dedzību no visas sirds! Parasti tādas lūgšanas ir tad, kad atrodamies kādās grūtībās vai sastopamies ar problēmām. Nereti nākas piedzīvot, ka šīs lūgšanas tiek ātri atbildētas, jo ir patiesas - kritiskā brīdī mēs nedomājam par pareizu vai nepareizu lūgšanu, jo tās nāk no sirds.

Lūgsim par saviem vadītājiem, jo velns dzenas tiem pakal vispirms - novedot vadītāju no ceļa, var novest arī pārējos. Dieva svētība nāk pār tūkstoš paaudzēm, tiem kas viņu mīl. Iespējams tu vari būt Dieva bērns, jo kāds par tevi ir lūdzis.

Neaizmirsīsim Dievam pienest pateicības lūgšanas vienmēr, jo „kas pateicību upurē, tas mani tur godā”, māca Dieva vārds. Bez lūgšanām nav svētības, bet tur, kur daudz lūgšanu, tur arī daudz svētību. /D.Zīverte/

Instrumenti Dieva rokās.

Daudzkārt esmu domājusi, kādēļ ap mani ir tādi cilvēki kādi tie ir? Ģimeni man Dievs ir dāvājis vairāk nekā brīnišķīgu, runājot par draugiem... Draugi, kuri jau ir sen, sen pazīstami ir gluži kā ģimene un šķiet, ka uz kādiem trūkumiem vai pilnībām pievērsām uzmanību vien draudzības pašos pirmsākumos. Taču ikdienā nākas sastapt jaunus cilvēkus, iepazīties, sadraudzēties, kādreiz arī izveidot kaut ko kopīgu. Un pēdējos gados, gribu teikt godīgi, ka ir atsevišķi cilvēki - paziņas, kuri ir man līdzās un par kuriem es domāju, ka viņi ir savādi. Saukšu viņu par "savādajiem" cilvēkiem.

Ne reti man nākas atbildēt uz jautājumu - kā Tu spēj ar viņu/viņiem kontaktēties? Viņi tak ir neciešami? Kā Tu spēj sastrādāties ar viņiem? un tml. Es zinu, ka Dievs man ir devis ļoti labu dāvanu - pacietību. Un tā ir arī mana atbilde. Taču tik bieži, cik izskan šie jautājumi no cilvēku puses, tikpat bieži es domāju un jautāju Dievam KĀPĒC? Kāpēc man tieši ir jāspēj komunicēt ar šiem "savādākajiem" cilvēkiem? Un kāpēc to nespēj un nedara citi?

Reiz piedzīvoju mazliet smieklīgu, bet patiesi skaidru atbildi no Dieva uz šo savu jautājumu.

Kādu svētdienu devāties ar meitu uz baznīcu. No rīta pucējamies un pošamies izešanai, kad pēkšņi atcerējos, ka neesmu Elīnai pateikusi, kas nāks kopā ar mums. Viņa pārtrauca pucēšanos un skatoties manī nepatīkama pārsteiguma pilna, jautāja: "Kāpēc tai sievietei ir jānāk kopā ar mums??? Man viņa nepatīk!!!" Uz ko es atbildēju, ka tā nav smuki, noraidīt cilvēku tikai tāpēc, ka viņš Tev šķiet nepatīkams. Tālāk turpināju ar to, ka Dievam mēs esam kā instrumenti Viņa rokās, ar kuriem Dievs var strādāt un veidot citus cilvēkus.

Šajā brīdī pasmaidu, jo sapratu, ka paskaidrojums nebija domāts tik daudz meitai, cik patiesībā man pašai.

Ar daudz lielāku patiesumu un prieku tajā rītā devāties kopā uz baznīcu. Un ar mums kopā arī šī sieviete.

Līdzīga situācija risinājās kādā citā vakarā, kad biju atsaukusies uz kopīgu pastaigu ar "savādāko" cilvēku. Arī šajā reizē mana meita esot ļoti atklāta, paziņoja, ka tas viņai nesagādā prieku, pavadīt laiku kopā ar cilvēkiem, kas viņai nepatīk... Arī šoreiz es atbildēju vienu: "Meitiņ, atceries! Instrumenti...!" Viņa gan attrauca man: "Tu varbūt esi instruments, bet es šajā gadījumā, nē!!!"

Godīgi sakot, man nāk smieklīgi par bērna atklātību un patiesumu. Un arī ļoti novērtēju, ka mana meita neliekuļo savas emocijas. Un atkal situācija man pašai bija par atgādinājumu, ka esmu

instruments Dieva rokās. Nav tā, ka es to nezinātu. Par to, ka mums ir jākalpo cits citam, ka esam Dieva rokas un kājas... Un tā varētu turpināt un turpināt... To varam lasīt Dieva vārdā gandrīz katrā lapaspusē. Manā draudzē par to māca gandrīz katrā dievkalpojumā. Bet nav jau nozīme tajā, ko mēs zinām, ko mums regulāri māca, bet svarīgi ir, ka mums katram vienam ir tā dziļā sirds atklāsme par Dieva vārdu, par uzdevumu un pavēlēm, ko Viņš savā vārdā mums saka. Jo, kamēr es dziļi, dziļi sirdī neesmu piedzīvojusi atklāsmi par Dieva vārdu, tad jau tā īsti patiesi arī nevaru tajā dzīvot. Ar teorētiskām zināšanām mēs esam pilni, bet teorētiskās zināšanas mums neko nedod, kamēr nespējam tās pielietot praktiski.

Man būt par instrumentu Dieva rokās ir ļoti, ļoti svarīgi. Vēl svarīgāk apzināties, ka, lai arī varbūt reizēm neass, vai ierūsējis, es tomēr esmu instruments. Pārlasot savu liecību liekas... Kāds lasīs un domās: "Tu tāda kristiete, un nu tikai tāda atklāsme?!" Velns bieži sēj nonievājošas domas, lai tikai mums būtu grūti pagodināt Dievu ar to, ko Dievs mums katram personīgi ir atklājis. Bet es zinu, ka Dievs lieto mani. Uzāsina, uzspodrina un ar šo instrumentu Viņš ir kustinājis "savādāko" cilvēku dzīves. Grūti ir aprakstīt tās reizes, kad "savādākais" cilvēks atnāk un stāsta savu dzīves stāstu un šausminās par savu pagātni un to, kas būtu bijis, ja Dievs pa ceļam viņam nebūtu nolīcis mani, kad caur to kāda esmu es, cilvēki var saredzēt ceļu pie Dieva un izeju no savām likstām.

Neviļus domās iešāvās Caķejs, kurš bija "savādākais" cilvēks, bet Jēzus gāja un draudzējās ar viņu. Un kādas pārmaiņas piedzīvoja Caķejs?

Man ir neizsakāms prieks pazīt Jēzu un sekot viņa piemēram! Un lai cik interesanti nebūtu, par "savādāku" cilvēki uzskata mani pašu. Dažkārt ir jāpiedzīvo vilšanās tajā, ka cilvēki nevēlas saredzēt un iepazīt Dievu. Dažkārt ir jāpiedzīvo, ka "savādākais" cilvēks, kuram esmu parādījusi virzienu, atkal spēj krist atpakaļ savā vecajā dzīvē un turpināt neauglīgu dzīvi bez Kristus, līdz atkal rūpju nomākti atgriežas un lūdz palīdzību. Bet tā atkal no jauna ir lieliskā iespēja būt instrumentam Dieva rokās, lai parādītu cilvēkiem ceļu pie Jēzus.

Mācīties no Jēzus un censties darīt kā Viņš ir darījis, tam vienmēr būs labs rezultāts. Es iedrošinu būt stipriem savā Kungā, būt pacietīgiem un pilniem ar Dieva mīlestību, un ļauties, lai Dievs lieto mūs kā savus darba rīkus, arī tad, ja to nemaz negribas, nejūtamies gatavi vai ērti. Vēl jo vairāk, jo tad Dievam būs iespēja mūs spodrināt un asināt, lai kļūstam daudz, daudz labāki un spēcīgāki Viņa instrumenti.

/Estella/

Trīs koki

Reiz kalna gala auga trīs mazi kociņi. Pirmais no tiem raudzījās brīnišķīgajās nakts debesīs un mirdzošajās zvaigznēs. Kociņš sapņoja kļūt par skaistu lādi, kurā glabātos pasaules lielākie dārgumi: dimanti, rubīni, zelts, pērles. Un cilvēki nāktu pie viņa un priecātos par skaistumu, ko tās sevī glabā.

Otrs kociņš raudzījās jūrā uz skaistiem, stipriem kuģiem, kuri spēja spītēt vētrām un viļņiem. Šis kociņš sapņoja kādreiz kļūt par varenu skaistu kuģi, kurš vizinātu uz sava klāja lielus ķēniņus.

Trešais kociņš raudzījās uz debesīm un sapņoja kļūt par lielu, lielu koku-vislielāko koku pasaulē. Viņš vēlējas, lai cilvēki pie viņa celtu savas acis pret debesīm un domātu par Dievu.

Gāja gadi, koki izauga par lieliem, vareniem kokiem.

Kādu dienu kalnā rāpās trīs malkas cirtēji. Pirmais no tiem piegāja pie viena no koka un teica: "Šis koks man labi noderēs." Un nocirta koku. Koks domāja: "Tagad es kļūšu par varen skaistu lādi, kurā tiks glabāti dārgumi. Otrs malkas cirtējs piegāja pie nākošā koka un teica: „Šis koks man labi noderēs.” Un nocirta to. Koks domāja: "Tagad es beidzot kļūšu par stipru varenu kuģi." Pēdējais malkas cirtējs apstājās pie

trešā koka un, neko neteicis sāka to cirst nost. Koks domāja: "Bet es taču gribēju izaugt par vislielāko koku pasaulē, Es gribēju, lai cilvēki uz mani raugoties, domātu par Dievu!"

No pirmā koka izgatavoja vienkāršu lopu sili. Tur lika sienu un lopi pie tās barojās. Arī no otra koka kuģis neiznāca kuģis, bet gan neliela zvejnieku laiva, ar kuru zvejnieki devās ezerā zvejot zivis. Trešo koku apstrādāja un ielika citu baļķu kaudzē.

Laiks gāja. Kādā tuksneša zvaigžņotā naktī kūtī piedzima mazs bērniņš. Māte to guldīja silītē. Tēvs gan teica: "Gribētu savam bērnam šūpulīti," Māte tikai smaidīja, bet koks saprata, ka viņš auklē vislielāko dārgumu pasaulē.

Atkal gāja laiks. Kāda naktī ezerā sacēlās liela vētra. Viļņi gāzās pāri laivai un gandrīz to ierāva ezera dzelmē. Tad no laivas cēlās Vīrs un teica vētrai: "Klusē!" Vētra norima. Tad koks saprata, ka ved vislielāko pasaules ķēniņu.

Beidzot pienāca brīdis, kad arī baļķi izņēma no kaudzes. To uzliek plecos kādam Vīram, kuru dzina cauri pilsētai. Viņu apspļaudīja, sita, nievāja. Beidzot šo Vīru pienāgloja pie baļķa. Kopš tā laika, tiklīdz cilvēki paskatījās uz šo koku, tā viņi domā par Dievu...

Sveicam dzimšanas dienā!

- 2.04. – Dagnija Zīverte
- 3.04. - Liēna Ašme
- 4.04. - Ilze Gūža
- 6.04. - Dzidra Bitīte Baumanē
- 12.04. - Ilma Kadiķe
- 14.04. - Nauris Jaunzems
- 15.04. - Guntars Ķeris
- 16.04. - Vija Sedola
- 19.04. - Laimdota Brūna
- 21.04. - Visvaldis Goldmanis
- 26.04. - Ieva Bruže
- 26.04. - Aiga Roga
- 28.04. - Aleksandra Bruže – 55 gadu jubileja
- 29.04. - Rasma Plāciņa
- 30.04. - Valters Sikсна
- 30.04. - Jānis Svārs

Būt kristietim nenozīmē, ka tev noteikti būs citādas problēmas nekā nekristiešiem; taču tas nozīmē, ka risinājumi būs citādi.

/B.Richardson/

Pārāk bieži mēs mīlam lietas un lietojam cilvēkus, kaut arī mums vajadzētu lietot lietas un mīlēt cilvēkus.

/Nezināms/

Kristieši nerunā melus; viņi iet uz baznīcu un izdzied tos dziesmās.

/A.W.Tozer/

Sūtiet labas ziņas uz e-pastu: zentasvara@inbox.lv

